

DIVADELNÍ TŘEBÍČ 5

ZPRAVODAJ NÁRODNÍ PŘEHLÍDKY AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO A HUDEBNÍHO DIVADLA

KVĚTEN 2005

Rozhovor s Dášou Brtnickou, režisérkou, produkční a příležitostnou herečkou z Jihlavy

Dáša Brtnická je osoba fungující vždy v několika projektech najednou, proto jsem položila základní vykopávací otázku:

V čem „jedeš“ právě teď?

Jednak je to divadlo De Facto Mimo, které se snažíme udržet při životě, i když právě teď máme problémy s prostorem. Měli jsme vlastní prostor, ze kterého se stanou sklady našeho fundusu a my hrajeme v Jihlavě v jiných prostorách. S prostorem je v Jihlavě všeobecně problém, protože krajské město Jihlava, například oproti Třebíči, nemá kulturní sál ve vlastnictví města. V Jihlavě je profesionální divadlo zřizované krajem, s vlastním profesionálním souborem a prostory. Na tzv. malé scéně se nám podařilo navázat spolupráci, což je úžasný malý prostor, vlastně takový black box s báječným technickým vybavením. Po pěti letech, co v Jihlavě fungujeme, se nám podařilo dosáhnout toho, že tam smíme zkoušet a hrát, ale musíme se podřídit provozu profesionálního divadla. A pak také hrajeme v jiných prostorách, které jsou nedivadelní, ale pro naše představení klubového charakteru je to prostor vyhovující. Kromě divadla De Facto Mimo máme ještě divadlo T.E.J.P., což je profesionální divadlo, které se zabývá nonverbálními projekty typu nového cirkusu, což je divadelní cirkus, který předvádí lidské možnosti v rámci akrobatických výkonů, ale v žádném případě nezapojuje zvířata. U tohoto divadla funguji v současné době jako produkční. Teď jsme začali pracovat na mládežnických projektech a grantech s tímto spojených, kdy dochází ke spojení mládežnických skupin různých národností a prolínání jejich kultur. A pak jsem zaměstnaná v jedné obchodní firmě, protože se musím taky nějak živit. V komerční sféře fungují lidé, kteří se projekty a činností s tímto spojenou, žijí. V kultuře tohle všechno bohužel zatím nefunguje, takže tohle všechno musím dělat po práci.

Funguješ na divadle i jako herečka?

Ne, to jen v případě, že je zapotřebí zaskočit nebo se nějakým způsobem zapojit do davu.

Jako režisérka máš v plánu jaká představení?

Plánů mám několik, ale vzhledem k množství organizačních záležitostí nevím, co stihnu realizovat.

Přiblížíš nám alespoň v náznacích, o jaké tituly se jedná nebo je to zatím tajné?

Nejsem si jistá, zda to můžu říct už teď, protože mám před sebou důležitou schůzku, na které se rozhodne, jak vše bude pokračovat. Jedná se o představení, které jsem viděla v několika zpracováních, je to představení pro dva herce. V souboru mám totiž skvělou herečku Evu Čurdovou, pro kterou bych ráda vymyslela něco, co by si zase užila, protože si to opravdu užívá. Nejen zkoušení, ale i hraní. Takže mám projekty propojené víceméně s její osobou, ale už bych nechtěla, aby to byla opět monodramata, protože monodramat

již má několik. Takže vše se rozhodne dnes večer, sháním pro Evičku skvělého muže a partnera – na jeviště, kterého k ní momentálně nemám. Jednoho jsem si ovšem vybrala, je sice zdaleka, ale doufám, že vše dobře dopadne.

Pro přiblížení souboru De Facto Mimo, o generační divadlo se nejedná, takže...

Je to otevřená záležitost - vůbec nevím, zda se může nazvat souborem. Sdružení De Facto Mimo jsme založili před více než pěti lety se základní myšlenkou, že nebude vedle sebe dvacet, třicet lidí platících příspěvky, které jim budou dávat právo hrát. Což je všeobecně platný jev v souborech. Všichni chtějí hrát, nikdo se nechce starat o techniku a navíc funguje rivalita související s velikostí rolí. Tomu jsme se chtěli vyhnout. Proto jsme si založili vlastní soubor, který ovšem není stabilní. Teď po pěti letech máme jen stabilní kádr v několika skupinách, které na sebe slyší a pracují spolu. Ale já mám teď například generačně úplně jinou skupinu než můj geniální kolega Martin Kolář, který má svou zcela specifickou poetiku. On má třicátníky a já padesátníky, šedesátníky.

Umiš také chodit na chůdách jako herci vašeho sdružení?

Chodit na chůdách umím, ale tanec a jiné akrobatické prvky již ve svém věku nezkouším. Myslím si, že chodit na půlmetrových chůdách není problém více méně pro nikoho. Je to individuální, někomu stačí deset minut.

Kudy vedla Tvá cesta k divadlu? Od čeho jsi začínala?

Dělala jsem strašnou spoustu věcí. Za totality jsem chodila do profesionálního divadla, ale alternativy mimo hlavní centra, jako je Praha a Brno, moc nebylo. Byla jsem divák, který

chodí do oblastního divadla, povídá si s herci, chodí na představení pětkrát nebo desetkrát a řeší, co by vlastně chtěl dělat. V roce 1992 jsme založili první sdružení – Klub příznivců Horáckého divadla v Jihlavě. Spolupracovali jsme s klasickým kamenným divadlem, čímž jsme se dostali do bližšího kontaktu s aktivními tvůrci. Momentální způsob fungování je zlatá střední cesta mezi soukromým divadlem a ryze amatérským souborem běžného typu.

Jaká je Tvoje původní profese? Co jsi vystudovala?

Maturovala jsem na venkovském gymnáziu. Potom jsem šla na nstavbu do Prahy, kde jsem začala vnímat a navštěvovat divadlo.

Máš dvě dcery – vím, že Eliška se divadlu již věnuje, a co mladší Johanka?

Vůbec netuším, jestli bude dělat divadlo. Eliška studuje na filosofické fakultě a nyní nastupuje na HAMU, kde bude studovat nonverbální divadlo.

A co Tvůj „utajený“ syn?

Ten se k divadlu také bohužel nějakým nedopatřením dostal. Nyní se věnuje práci osvětlovače a zvukaře, mimo to je profesí fotograf.

Díky za rozhovor

-luc-

Transsexuální Don Juan

Šumavský ochotnický spolek – ŠOS Prachatice se představil s inscenací Molierovy hry *Don Juan* v úpravě a režii Jaromíra Hrušky. Hruška se po-

kusil o netradiční a svěbytnou interpretaci hry, | tímco kdyby vyrůstala ze situací a žánru hry,

v níž se v inscenačních prostředcích v podstatě vrací ke středověké morálce – neustále se opakujícím motivem smrti, redukcí témat a charakterů obsažených v původní předloze, hudebním akcentováním momentů, kdy se Don Juan dopouští morálních prohřešků... Ale Hruška jde ve svém výkladu ještě dál: vytváří inscenaci transsexuální, v níž se mužský a ženský princip spojuje a v níž nehraje pohlaví v podstatě žádnou roli. Projevuje se to v obsazení postav,

v kostýmech, v líčení, v herectví... Vše se odvíjí od obsazení Sganarela ženou (výborná Jana Levá), kdy postava není interpretovaná tradičně jako pragmatik, kterému jde především o peníze, ale jako člověk (Sganarel? Sganarela?), konající všechno z lásky k Donu Juanovi. Postava Dona Carlose (bratra Elvíry) je transponována do postavy Doni Carly, v jejímž kostýmu i jednání stopujeme mužské prvky, ale která Donu Juanovi rovněž podléhá. Don Juan má v sobě naopak hodně ženskosti a ženy mu podléhají především proto, že dokáže naplňovat jejich tužby. Zatímco ten, kdo se chová jako chlap (Petřík), nemá u žen šanci. Hruškova inscenace je pokusem o jedno velké gesto a u Juana je jím život na okraji společnosti. Tudy nacházíme i spojení k dnešku, k onomu adrenalinovému způsobu života.

Výraznou úlohu v inscenaci hraje složka hudební i výtvarná. I když je celek promyšleně budován, není zcela bez problémů. Ne všechno dokážeme přecíst a ne všechno nám organicky zapadá do celku (například výběr a použití některé hudby či sám o sobě hezký souboj Perličky a Mušličky). Ale je nesporné, že je prachatický Don Juan inscenací netuctovou, inscenací mimořádných kvalit.

ex

Rozvolněná fraška

Prolhaná Ketty Maurice Hennequina vyšla první v roce 1922 a její autor je řazen k poslední vlně francouzské frašky, která je zakotvena ve středních vrstvách měšťanské společnosti. Je brilantně napsaná, s řadou výborných situací i slovních gagů, a ve svém žánru patří rozhodně k nadprůměru.

V interpretaci pak vyžaduje svižné tempo, při němž bychom se měli bavit tím, jak se díky hloupé lži situace zaplétá a komplikuje. Potřebnému tempu v inscenaci **Divadelního souboru Zmatkaři z Dobronína** rozhodně neprospívají zcizující výstupy služky (kdy nám oznamuje, že bude přestávka a podobně) a taky je poněkud retardují občasné snahy o komiku vkládanou zvenci, za-

tímco kdyby vyrůstala ze situací a žánru hry,

bavili bychom se určitě daleko lépe. V tomto typu komedie je třeba především důsledně realizovat proces, přemýšlení, při němž se jakoby přímo před divákem přichází na nápady, jak z právě vzniklé situace ven, a bavíme se vrstvením problémů a zaplétáním situací. Zmatkaři hrají až výsledek tohoto procesu. Především první polovina inscenace se poněkud vlekla a byla jen informací a nikoliv onou rozbuškou, která všechno další dění odstartuje. V druhé polovině pak byla o něco svižnější. Inscenace byla typově dobře obsazena, herci byli přirození a upřímní, ale většinou nenaplňovali situace – více se zabývali tím, jaké postavy jsou a pokoušeli se jít spíše cestou postižení životně pravděpodobných charakterů a duševních stavů. To u frašky nelze – zde je třeba především jednat. Zde nemohou být herci

autentičtí, ale musí ovládat řemeslo – mechanismus, jak tyto komedie fungují. S neznalostí této konvence nebo s problémem ji naplnit se potýká většina amatérských souborů a nevyhnul se tomu ani sympatický dobronínský soubor.

ex

Panoptikální Čechov

Už řadu let dochází v našem divadle k pokusům o nové interpretace Čechovových her, především pak o hledání humoru v nich a o jejich výklad z tohoto hlediska. K takovým pokusům můžeme řadit i *Racka* v provedení **Divadelního klubu Českokrumlovské scény**. Režisér René Vápeník rozcupoval v první části hry téměř všechny motivy a na jejich bázi vymýšlí složité akce všeho druhu, jejichž prostřednictvím vytváří karikované obrazy zdeformovaných lidí, jejich afektovaný, až panoptikální svět. Bohužel, proti Čechovovi zjednodušený: Čechov je v základních východiscích i obrazech života daleko složitější. Ale co je důležité především – obsahuje i lidskou dimenzi, lidská témata a jejich vývoj. Ve Vápeníkově inscenaci se postavy v podstatě nevyvíjejí. V prvních dvou dějstvích je nastolen onen panoptikální svět, který se ve třetím dějství (zřejmě nezáměrně) poněkud rozpadá (je to dáno především motivem Máši, který se tomuto pojetí vzpírá). Ve čtvrtém dějství je najednou hrán Čechov, tedy i onen lidský rozměr. Domníváme se, že to má být záměrný kontrast. Jenže pokud je v počátku hry postava Niny nastolena jako povrchní holka, která všechno řeší prostřednictvím svých ňader, není uvěřitelná její proměna v niternou bytost v závěru hry, protože není nikterak připravena. Dokonce si můžeme klást i otázku, o čem nám to vlastně chtějí hrát, co nám chtějí sdělit.

Přitom je nesporné, že inscenace je ambiciózní, promyšleně budovaná a až pozoruhodně zorganizovaná. Sledujeme řadu zajímavých režijních řešení a nápadů, ale ne vždy zřetelně slouží výkladu textu. Pěkné jsou kostýmy. Velmi schopný a disponovaný je i herecký kolektiv. Ale mnohovrstvnatost Čechovovy hry se českokrumlovskému souboru nepodařilo interpretovat v plném rozsahu.

ex

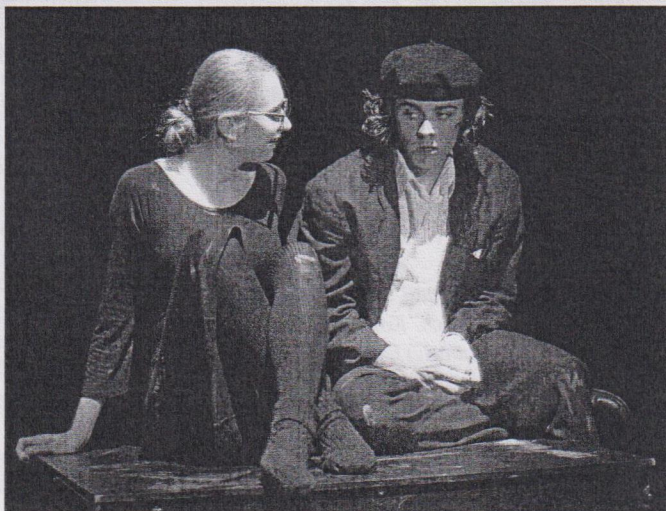
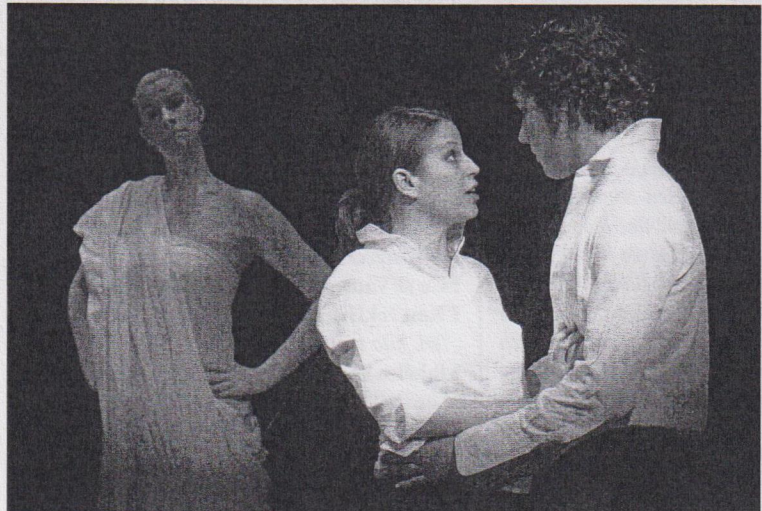
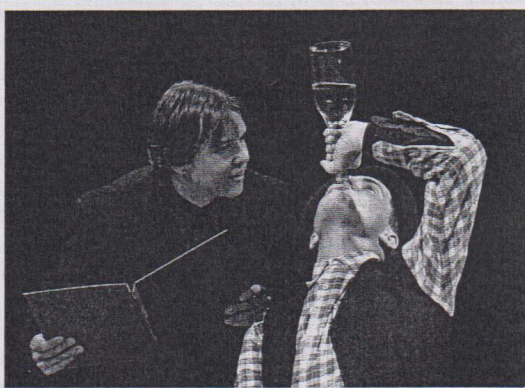
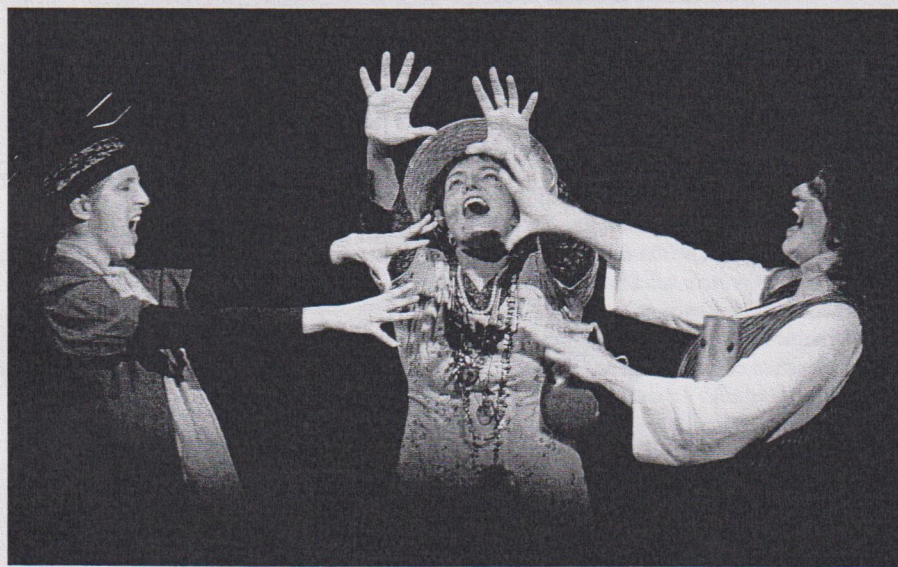

DROBNÍČKY

Představení na XIV. Divadelní Třebíči se zúčastnilo 996 platících diváků.

(Ještě tři a bylo by to jako číslo na cenovkách u Bati – pozn. redakce)

DIVADELNÍ TŘEBÍČ 2005

ROZHOVOR

Rozhovor se zahraničním hostem

Divadelní Třebíč v neděli dopoledne patří hostu přehlídky. Obvykle to bývá představení, které se nějakým způsobem vymyká z běžného přehlídkového programu. Několikrát jsme na DT přivítali divadelní soubory ze Slovenska. Letos

zde vystoupí DS Disk Trnava, který patří k pravidelným účastníkům nejvyšších celoslovenských přehlídek, a proto jsme se obrátili na dramaturga souboru Vlado Jančeka, který ochotně odpověděl na několik otázek.

Můžete nám říci něco o současné situaci amatérského divadla na Slovensku?

Hned na začátek budem osobní. Moje kontakty s neprofesionálním divadlem sa viažu so začiatkom 90-tych rokov. V tom čase sa „konečne mohlo“, zmena spoločenských pomerov ponúkla priestor tvorcom, ktorí sa v starom režime presadzovali buď len za cenu kompromisov alebo sa -- vďaka svojim príliš radikálnym názorom -- nemohli uplatniť vôbec. A odrazu sa vynorili individuality a kolektívy, čo s až exhibicionistickým zameraním každoročne pracovali na viacerých projektoch naraz, zúčastňovali sa rozkošatených letných workshopov, objavovali sa presahy divadelných experimentov s výtvarníkmi... Pre mňa bolo toto obdobie akéhosi „zlatého veku“ a mám dojem, že mnohí z tých, čo stáli za vtedajšími projektami, z toho svojím spôsobom ťažia vo svojej poetike doteraz. Ak spomenúť mená najvýznamnejších osobností, tak určite niekdajší režisér „našho“ DISK-u Blaho Uhlár (potom zakladateľ bratislavského divadla Stoka) aj súčasný režisér Dušan Viden (predtým Divadlo KA, Tyrdošin), ďalej Silvester Lavrík (Bánovské pokútne divadlo), Karol Horváth, Vilo Dočolomanský, Peter Butko alebo -- bohužiaľ už nežijúca -- vynikajúca senická divadelná pedagogička Anna Gamanová a okruh jej záhoráckych priateľov a spolupracovníkov. Títo ľudia a mnohí ďalší (ospravedlňujem sa, ak som v rýchlosti niekoho vynechal) poznamenali tvár slovenského divadla na taký dlhý čas, že to cítim ešte aj v súčasnosti. Spoločenské komplikácie v polovici 90-tych rokov akoby ten prvotný rozmach zbrzdili, ale scéna už sa z toho začína spamätávať. Každý rok prechádzajú zo sveta neprofí divadla na naše aj české vysoké školy hlavne mladé talentované herecké osobnosti. Zaujímavých autorov a režisérov je menej, ale ich boom takisto prichádza. No a spomínaní tvorcovia „zlatého veku“ sa takisto snažia držať krok – aj keď sa z mnohých medzičasom stali profesionáli, stále figurujú v neprofesionálnych projektoch. Konkrétne prípadom je (zasa raz spomenutý) Dušan Viden, ktorý okrem DISK-u režíruje aj inšpiratívne inscenácie divadelného združenia Skrat. Toto je, podotýkam, môj výber a možno mi ušli niektorí menej viditeľní mladí autori. O tých vám nabudúce určite rád porozpráva nejaký ďalší slovenský hosť.

Jaký je na Slovensku systém prehliedok amatérských divadelných souborů?

Postupový. Inscenácie sú zaradené do jednotlivých kategórií (bábkarí, detské divadlo, divadlo pre mládež...) a potom od úrovne okresu hrajú s porotou tú hru „postupujete nepostupujete.“ Nepredpokladám, že by bolo veľa odlišností medzi českými a slovenskými postupovkami. Všetko sa na jeseň končí na Scénickej žatve v Martine, vrchole sezóny. Tam sa predstavia tí, čo postúpili z jednotlivých prehliadok nižších úrovní a jeden je laureátom. Je v tom nejaký systém, ktorý nechcem spochybňovať. Niekoľko totiž funguje a členovia neprofesionálnej obce sa k nemu stavajú rôzne – od (občas až nekritického) rešpektu po jeho ignorovanie. Ak to chcete vedieť, mne aj Dušanovi Videnovi je v poslednom čase skôr bližší ten prístup ignorantov prehliadok. Preto k nim len takto stručne.

Na Divadelní Třebíči uvidíme Vaši inscenáciu hry Geniálna epocha podľa Schulza. Můžete nám priblížiť autorský tím a říci, co vás inspirovalo?

Dušan ma oslovil s ponukou na spoluprácu na novej inscenácii DISK-u v roku 2000. Keďže som v tom čase mal konečne čas robiť divadlo a DISK bol pre mňa jedným z kľúčových neprofesionálnych súborov na Slovensku, považoval som to za poctu a za výzvu zároveň. Predhádzajúce inscenácie si po autorskej aj výtvarníckej stránke riadil Dušan sám, tentoraz sa rozhodol postaviť širší tím. Pridal sa scénograf Milan Mikula, pribudlo aj pár nových hercov a objavil sa námet, s ktorým prišiel Dušan. Dvojica poviedkových cyklov Škoricových sklepy a Sanatórium v zászvati u nás prakticky neznámeho poľského židovského solitéra Bruna Schulza. Z tohto návrhu som bol nadšený aj ja Mikula a začalo sa robiť. Bolo to náročné a zábavné zároveň. Můžete nám říci něco o způsobu práce ve vašem divadle?

Ten spôsob rozbehol s DISK-om už Uhlár koncom osemdesiatych rokov. Prijal hercov za svojich rovnocenných partnerov a umožnil im vstúpiť do prípravy inscenácie aj ako spoluautorom. Dušan Viden si tento spôsob práce prisobil svojim požiadavkám a poetike a princíp kolektívnej improvizácie sa osvedčil aj pri inscenovaní Schulza. Práve vďaka aktívnemu až hyperaktívnemu prístupu hercov na skúškach sa nám napokon podarilo nájsť adekvátny inscenačný kľúč. Až po zbere materiálu od hercov na skúškach sme s Dušanom nastúpili do úlohy scenáristov, dramaturgov, strihačov a pripravili sme výsledný tvar. Ani ten ale napokon nebol definitívny, úpravy v štruktúre sa udiali aj po prvých predstaveniach.

S inscenácií Geniálna epocha... pojedete na festival do zahraničí. Kam a kedy?

Už o pár dní, 25. mája odchádzame s touto inscenáciou na festival neprofesionálneho divadla do nemeckého Rudolstadt.

A vaše ďalšie plány do budúcnosti?

Práve v tomto roku DISK oslavuje 50-te výročie založenia. Radi by sme na jeseň odpremiérovali novú inscenáciu – a herci ma už tlačia do toho, že na výročie sa nám musí podariť niečo mimoriadne. Nie je jednoduché pracovať pod tlakom takýchto očakávaní. Ale keďže pracujeme spomínaným systémom kolektívnej improvizácie, je aj na našich hercoch samotných, ako to dopadne. Kolektív Viden, Janček, Mikula do nich ako vždy vkladá veľké nádeje.

Děkujeme za rozhovor a přejeme úspěch na festivalu Rudolstadt a vůbec vše dobré....

DOTAZY OD NÁS - DOTAZY PRO VÁS

prof. PhDr. Jan CÍSAŘ, CSc.

? Vaše nejoblíbenější pohádková postava a proč?

„–“

? Co se Vám zdálo dnes v noci? „Nic.“

? Kdo řekl: „Já už jsem slavný dost.“? „Nevím.“

? Jakého kostlivce schováváte u sebe ve skříni? „Žádného.“

? Čím jste chtěl být, když jste byl malý?

„Strojvůdce.“

? Jaké jsou mé zázračné kapky? „Nevím.“

prof. František LAURIN

? Vaše nejoblíbenější pohádková postava a proč?

„Postava ve hře: Jak Kašpárek vzal Šmidru strýčka až do Číny pro slavička, ve které jsem jako amatér hrál.“

? Co se Vám zdálo dnes v noci?

„Zítřka nemusím do divadla.“

? Kdo řekl: „Já už jsem slavný dost.“?

„Mnoho z našich předních politiků.“

? Jakého kostlivce schováváte u sebe ve skříni?

„Sebe jako obraz podobný obrazu Wildeova Doriana Graye.“

? Čím jste chtěl být, když jste byl malý?

„O něco větší.“

? Jaké jsou mé zázračné kapky?

„Speciální kapky do očí pro lepší vidění světa kolem.“

PhDr. Milan STROTZER

? Vaše nejoblíbenější pohádková postava a proč?

„Maruška. Projahody, někdy Mařenka pro světýlko.“

? Co se Vám zdálo dnes v noci?

„O Maruše a o jahodách, než mě probudilo světýlko.“

? Kdo řekl: „Já už jsem slavný dost.“?

„Černá Alisa.“

? Jakého kostlivce schováváte u sebe ve skříni?

„Dona Juana v.v.“

? Čím jste chtěl být, když jste byl malý?

„Ničím. A když jsem povyrosl, tak rentiérem.“

? Jaké jsou mé zázračné kapky? „Maruščiný“

Lenka KRÁLOVÁ

? Vaše nejoblíbenější pohádková postava a proč?

„Mlynář. Je čistý a bílý jako ... vápno.“

? Co se Vám zdálo dnes v noci?

„O jednom hokejistovi. Nebo to nebyl sen?“

? Kdo řekl: „Já už jsem slavný dost.“?

„Jan Šotkovský, protože měl strach, že s ním redakce neudělá rozhovor.“

? Jakého kostlivce schováváte u sebe ve skříni?

„Tětu Janu“

? Čím jste chtěla být, když jste byla malá?

„Paní učitelkou, ale maminka našťěšťala: Jen přes mou mrtvolu.“

? Jaké jsou mé zázračné kapky? „Jägermeister.“

Slávka PÁNKOVÁ

? Vaše nejoblíbenější pohádková postava a proč?

„Rákosníček.“

? Co se Vám zdálo dnes v noci? „Není čas na sny.“

? Kdo řekl?: „Já už jsem slavný dost“

„Ten, kdo trpí samochválou.“

? Jakého kostlivce schováváte u sebe ve skříni?

„Kostlivci se najdou hlavně tam, kde je nečekáme.“

? Čím jsem chtěla být, když jsem byla malá?

„Kominíkem.“

? Jaké jsou mé zázračné kapky?

„Můj protějšek a vnoučata.“

DOTAZY OD NÁS - DOTAZY PRO VÁS

František KLEMENT

? Vaše nejoblíbenější pohádková postava a proč?

„Opička Žofka – krásně hrála na kytaru a bydlela v zoo.“

? Co se Vám zdálo dnes v noci?

„O nesnesitelné lehkosti bytí.“

? Kdo řekl: „Já už jsem slavný dost.“?

„Jan Šotkovský – omlouvá ho, že to bylo ve slabé chvíli.“

? Jakého kostlivce schováváte u sebe ve skříni?

„Velkého.“

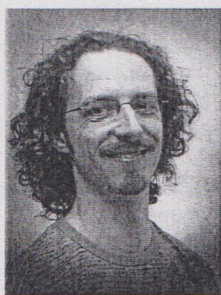
? Čím jste chtěl být, když jste byl malý?

„Kuchařem a potom zootechnikem.“

? Jaké jsou mé zázračné kapky?

„Je jich víc – red bull, káva, ananasový juice.“

ROZHOVOR

Na pódiu mi bylo hrozné vedro

Hlavní role v představení Don Juan si zahrál pan Miroslav Gros. A protože byl na jevišti nalíčený a po většinu času s barokní

parukou, zajímala mne jeho civilní tvář. Proto jsem si s ním chtěl krátce popovídat...

Měl jste problémy s učením se role a zvládnutím rozsáhlého textu?

Neměl, když to srovnám s tím, co jsem zažil při studiu (farmacie), tak ten divadelní text nebyl tak hrozný. A když se text spojí s pohybem na jevišti do hlavy to „leze“ lépe. Není to o pamatování, ale jde spíše o podmíněný reflex. Pocházím sice ze Slovenska, ale v Čechách žiji dost dlouho. „Cvičené ucho“ to však pozná.

Jak se vám dnes hrálo? Je to vaše první národní přehlídka?

Hrálo se mi dobře, ale bylo mi strašné vedro. Publikum bylo super. Jinak vloni jsme tady byli s představením Nahniličko od Jana Krause. Don Juan je však moje první opravdu velká role.

Z určitých míst jsem se dozvěděl kusé informace týkající se spojení vaší osoby s Třebíčí. Mohl byste to přiblížit?

Moje manželka je z Třebíče, bydlí tu manželčini rodiče. Rád jsem jezdím na víkendy a dovolenou. Město samozřejmě znám, mám už ho takřka jako „prolezlé“.

Díky za rozhovor, a zase někdy v Třebíči nashledanou. -TKT-

Rozhovor s Jaromírem Hruškou z SOŠ Prachatice

Rozhovor s panem režisérem Hruškou zde bohužel nenajdete, jelikož jej odmítl autorizovat. -TKT-

Rozhovor s principálem souboru Zmatkaři

Když jsem sháněl někoho z dobrovinského souboru pro rozhovor, tak jsem byl poslán ... za principálem. Prý ho dobře poznám, neb je ze všech největší. Vyzbrojen touto radou jsem se vydal na cestu, a protože rada nelhala, přináší vám náš Zpravodaj první rozhovor s opravdickým principálem, Františkem Kunstem.

Mohl byste mi povědět, co v sobě obnáší taková role principála ve vašem souboru?

Starat se úplně o všechno. Shánět sponzory, sehnat lidi, sehnat režiséra a nějak to všechno dát do kupy.

V materiálu, který vyšel o vašem souboru píšete, že spolupracujete s profesionálními režiséry.

Ano, od samého začátku. Vlastně náš první režisér - tak vznikli Zmatkaři - byl Mirek Večerka, který hrál v Horáckém divadle. Po něm to převzal profesionální režisér Petr Žák z Horáckého divadla. Ale režii se už nevěnuje profesionálně. No a teď když odešel do důchodu bývalý ředitel Horáckého divadla a herec Miloš Stránský, který s ochotníky spolupracoval celý život, tak jsme se s ním domluvili na spolupráci i u nás, protože teď děláme dvě inscenace za rok.

To je docela dost, dvě inscenace za rok.

No, kousli jsme si do pořádného sousta.

Ta dvě představení děláte s jedním souborem, nebo máte soubory dva?

Ne ne ne. Tihle lidé z inscenace Prolhaná Ketty hrají, kromě dvou, i v druhé inscenaci, kde hraje třeba Martin od světla. Tam je to zase promíchané. Takže my máme ještě udělané i Staré pověsti od Jirásky, kde hraje osmnáct lidí včetně dětí.

Jak provádíte dramaturgický výběr?

V podstatě to vždycky necháváme na režisérovi. On přijde s tím, co by chtěl dělat, proč by to chtěl dělat. A my mu to buďto odkýváme a nebo mu to odkýváme. Ne, ale už jsme měli i s Petrem Žákovým inscenace, které chtěl dělat, které se nám moc nelíbily, nebo si myslím, že bychom je ani nezvládli v provedení, jak by je chtěl udělat. Například technicky. Pověsti byl třeba až třetí titul, se kterým přišel. Předchozí jsme rozzkoušeli, ale pak jsme zjistili, že to prostě není naše krevní skupina, a tak jsme je pak skončili. Miloš Stránský náš soubor už zná. Je to jeho druhá režie s námi a zná nás i z jiných souborů, protože jsme posbíraný. Dřív lidi hrávali jinde, takže je zná a přímo vybírá komedie. Má rád třicáté roky, takže všechno prvorepublikové - jeho éra. Spolupracujeme s ním tak, že donese text, přečteme si to, pak se domluvíme. Ano, do toho půjdeme. Nebo ne, do toho nepůjdeme. A zatím jsme šli, z toho co přinesl, do všeho.

A ještě na závěr otázka ke které mě přivedlo vaše představení Prolhaná Ketty. Jak je to s vaším vztahem ke lžím osobně?

Osobně? No já jsem zásobač, já lžu až ... až tomu i sám věřím.

Děkuji za rozhovor

Stále se máme rádi

(rozhovor s Vendulou Koželuhovou, představitelkou Máši v českokrumlovské inscenaci Racke)

Na začátek Tě požádám do zpravodaje o představení Českokrumlovské scény. Čím se zabýváte, jaká je vaše dramaturgie, co vás bavi?

Českokrumlovská scéna je v Českém Krumlově.

☺ Teď jsme dlouho hráli pohádky, protože jsme nevybrali hru pro dospělé, kterou bychom mohli hrát v našem obsazení. Dlouho jsme měli problém s tím, že máme soubor plný žen, teď máme naopak opačný problém. Od doby, kdy jsem přišla do souboru jsme hráli **Vraždu sexem**, potom jsme hráli dlouhou pohádku pro školky a pro školy a loni jsme měli premiéru historické frašky, která se jmenuje **Komedie o chytrosti** a teď hrajeme Racka. Dále soubor dělá různé mimodivadelní akce, jako jsou dětské dny, čarodějnice, divadelní ples. Prostě děláme pořád něco.

Jak soubor po komediích a pohádkách přijal Racka?

Když jsme řekli, že pan Vápeník by s námi chtěl dělat **Racka**, jeden z kmenových režisérů to bral velmi těžce a říkal nám, že to nezvládneme. Přesto jsme si **Racka** prosadili s tím, že to pouze chceme zkusit a uvidíme sami, jestli se vydaří, nebo ne... Zároveň nám spoustu nových nápadů a energie přinesli hosté. Bližší seznámení s nimi bylo velmi inspirativní. ☺

Jaká byla spolupráce s novým a pro soubor neznámým režisérem?

Úplně úžasná. Byli jsme zvyklí na to, že naši režiséři na nás byli moc hodní. Renda je úplně v pohodě. Když mu nabídneme určité možnosti a ony se mu nelíbí, tak to dokáže předvést. Umí nám zahrát, jak on to chce, když se nevejdeme do jeho představy. **Racka** jsme zkoušeli o víkendech a nazkoušeli jsme ho za tři měsíce. Stále se máme rádi a žádná ponorková nemoc nenastala.

Co Ty a Máša? Jak probíhalo hledání té postavy?

Teď jsem dospěla do stádia, kdy jsem jako Máša, ale nejdřív jsem si říkala, že to vůbec nejsem já. Teď si v ní ale libuji a jsem ráda Mášou.

Jak jsi se dostala k saxofonu? Jak vznikl nápad, že Máša bude hrát na saxofon?

Zdědila jsem saxofon po tatínkovi a jednou jsem se zmínila, že ho mám doma. Renda řekl, ať ho přinesu na zkoušku, tak jsem do něj párkrát foukla. Jemu se to líbilo, a tak mi řekl, že se na něj musím naučit hrát. Když jsem jednou byla našťvaná, hrála jsem na něj celý den a tehdy jsem se naučila základní technologie, které jsem po tom pilovala. Před několika týdny jste hráli **Racka** v Činoherním klubu. Jak se hrálo tomto svatostánku divadla?

Úžasně. Prostor je sice menší, ale přijeli jsme o den dřív, šli jsme na představení **Sexuální perverze v Chicagu** na kterém jsme se báječně odreagovali. Měli jsme tam v podstatě slavnostní premiéru, protože poprvé jsme hráli pouze na přehlídce. Děkuji velice za svižný a zábavný rozhovor.

DON JUAN

Luptovská Lenka

„To bylo příšerné. Když hlavnímu herci není rozumět, tak mne to nebaví. Vydržela jsem do půlky představení.“

Květa Božská

„Ještě nikdy jsem na divadle (v hledišti) neusnul. Bylo to poprvé. První část jsem přežil, ale ve druhé, jak se říká, to na mne padlo. Jinak opravdu smekám před hereckými výkony. Zpracování se mi ale nelíbilo a hra mne nudila.“

PROLHANÁ KETTY

Luptovská Lenka

„Huhlaající a afektovaní herci, vydržela jsem do půlky.“

František Klement

„Fistule v hlase jedné z hereček mě bohužel rušila ve vnímání celku. Pardon.“

Květa Božská

„Zábava, líbilo se mi, bavil jsem se. Pouze bych měl jednu výtku, kdy jsem nepochopil některé nelogické jednání herců (ve vedlejších rolích). Jinak jsem si krásně odpočinul, hra mne pohltila a byla fajn.“

Lukáš Gajdoš

„Bylo mi to strašně nesympatické. Měla to být komedie, ale já se u toho nebavil, herci byli relativně průhlední. Nezaujalo mne to. A z představení jsem také předčasně odešel.“

RACEK

Květa Božská

„Výborní herci, výborné režijní zpracování, výborné jevištní vychytávky. A hlavně spousta nápadů, dotáhnutých věcí. Byl jsem nad míru spokojen. A rád bych ocenil především tvůrčího ducha a práci pana režiséra.“

Luptovská Lenka

„Nejbližší mému srdci, nejkrásnější, co jsem si mohla přát a chtěla.“

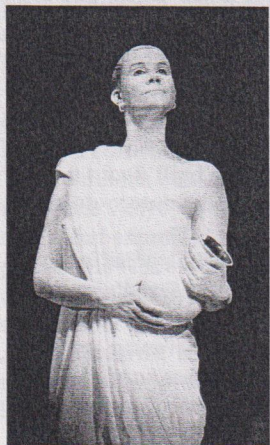
František Klement

„Karikatura Trepleva se zastřelila, nádherný saxofon, fungující scéna – ale přesto si kladu otázku ze hry: „Koho to zajímá?“ Oceňuji neskutečnou odvahu se utkat s Rackem, ale k uspokojení mi chyběla katarze.“

Kousal Petr

„Racek se mi hodně líbil. Nepoznal jsem ani, že to byli amatérští herci, protože hráli jako profíci. Ve srovnání s Městským divadlem v Brně, kde jsem ze stejné hry před dvěma rokama odešel, to bylo dnes velice dobré. Herci dobří, dobrá scéna a hlavně se mně líbily hromadné scény, kde byli všichni herci na jevišti. Ty byly výborně promyšleny, udělány, herci se nepřekrývali a především každý z nich i když zrovna nemluvil, tak hrál. A to bylo vidět. Moc dobrý představení, bavil jsem se.“

Lukáš Gajdoš
„S tímto představením jsem měl jeden velký problém. Na jevišti

byla krásná scéna, herci hráli dobře, ale já jsem tam neměl nikoho, kdo by mne vzal, vedl. Zklamalo mne to hodně. Ačkoliv technicky mě to představení zaujalo hodně. Opakuji: výborný nápad, herci hráli dobře, ale nevzalo mne to (kromě jednoho momentu). Ale můj vztah mohl být také zapříčiněn tím, že jsem asi jako všichni ostatní extrémně unavený a mám spánkový deficit. A pokud tam není něco extrémně silného, zajímavého, tak to člověka v tomhle stavu míjí.“ -TKT-

PÁR SLOV NA ZÁVĚR...

OHLÉDNUTÍ ZA ČTRNÁCTKOU

Jsem především rád, že vše proběhlo vcelku dobře, bez většího zádrhelu či nedorozumění.

Co se týče divadla, musím říct, že se všichni snažili, aby jejich představení dopadlo co nejlépe. Ale život je život. Mnohdy stačí změna prostředí, jiný atmosférický tlak, jiné naladění publika – prostě něco – a vše může být jinak.

Přesto mám-li jmenovat, která letošní představení mě nejvíce zaujala, tak jich bylo několik:

Malá scéna Zlín a jejich Pelikáni v pustíně – hra o míjení, neschopnosti komunikace (někdy to zažívám - tedy ne v osobním životě, ale v komunikaci s některými osobami či úřady).

Ty-já-tr Hrobso Praha se Shakespearovým Mnoho povyku pro nic pro svou dotaženost režijního postupu a hravost.

Prachatický Don Juan. Přiznám se, že mám Hruškovy divadelní práce rád, je to vždy chytré, přemýšlivé, poctivé a je na co se dívat.

A líbily se mi i zápasy dvou souborů – mladých z Uherského Hradiště s nelehkým textem Modrovouse a jejich zápal a nadšení. A i česko-krumlovský Racek – pro jeho koncepci, kterou jsem chápal, a bylo mi líto, že se to neodlepilo od země a neperlilo. A už se těším na slovenské přátele a jejich inscenaci Geniální epocha podla Schulza.

A protože skončilo poslední soutěžní představení letošního ročníku, děkuji všem za účast, přeji jim, aby je v dalším roce navštívila divadelní múza – a příští rok na shledanou na jubilejní XV. Divadelní Třebíči, která bude 17. – 21. května 2006.

Jaroslav Dejl

Blýskání na časy

Čtrnáctá Divadelní Třebíč spěje do finále. Na první pohled se letošní festival nijak neliší od předchozích ročníků. Pokud však pro nás, místní organizátory, i trebičskou kulturní veřejnost není rok 2005 ve čtrnáctileté historii s trochou nadsázky zlomovým, tak se dá s jistotou označit alespoň jako „blýskání na časy“.

Málokteré české či moravské město se totiž může pochlubit tak dlouhou a bohatou historií ochotnického divadlnictví, jako právě Třebíč. Již od doby národního obrození tvořilo amatérské divadlo neodmyslitelnou součást kulturního života

města. V meziválečném období působila v Třebíči proslulá Sokolská scéna, za druhé světové války našlo ve městě útočiště Horácké divadlo. Přestěhování Horáckého divadla do Jihlavy v roce 1947 trebičské divadelní nadšence nezlomilo, naopak vyburcovalo k intenzivní činnosti. Přirozeným důsledkem bylo téměř dvacetileté období největší slávy trebičského amatérského divadlnictví, během něhož dosáhla zdejší ochotnická scéna celé řady ocenění na krajských i celostátních přehlídkách a festivalech.

V polovině šedesátých let v důsledku nepříznivých vnitřních i vnějších okolností činnost trebičských divadelních ochotníků na čas končí. Oživení činnosti přinesly dva divadelní soubory – Mladá scéna, která působila v letech 1980-1988 a Dramatický klub, který úspěšně reprezentoval naše město v letech 1984-1993. Vedoucím obou souborů byl Jaroslav Dejl.

Fakt, že se Třebíč na počátku devadesátých let stává hostitelkou vrcholné národní přehlídky amatérského divadla, jen posiluje nostalgické vzpomínky na doby bývalé slávy.

Teprve divadelnímu spolku AMPULKA (AMatérsko Přechnodné Umělecký KAbaret), vzniklému před několika lety na půdě trebičského gymnázia, se v letošním roce podařilo pozvednout z prachu prapor trebičských divadelních tradic. Mladý soubor v čele s osobnostmi Lenkou Luptovskou, Michalem Lukáčem a Tomášem Kotrbou zaujal v březnu svým specifickým ztvárněním života i díla ruského spisovatele Daniila Charmsa porotu i diváky na festivalu Třeštské divadelní jaro a v úterý zahájil nesoutěžním představením i Divadelní Třebíč. A tak nezbyvá, než popřát trebičskému divadelnímu mládí, ať se mu podaří změnit ono „blýskání“ na pořadnou bouři. Nashledanou při patnáctém ročníku Divadelní Třebíče.

Jaromíra Hanáčková

DNES

NEDĚLE

22. května 2005

10. 00 hod. / Velký sál ND

DiskTrnava

Vicen, Janček a kol. Disk:

**GENIÁLNA EPOCHA
PODLA SCHULZA**

11.30 hod.

SLAVNOSTNÍ ZAKONČENÍ

Divadelní Třebíče a celé Národní
přehlídky amatérského činoherního
a hudebního divadla
**FEMAD PODĚBRADY -
DIVADELNÍ TŘEBÍČ 2005**

XV. Divadelní Třebíč

17. – 21. 5. 2006

PŘÍŠTĚ

nipos
artama

Zpravodaj XIV. národní
přehlídky amatérského
činoherního a hudebního
divadla Divadelní

Třebíč 2005. Redakce: Tomáš Kotrba, Radim Svoboda, Stanislava Štěpánková, Lucka Toušková, Martin Vokoun Fotografie: Ivo Mičkal Vydává KVIZ - Kulturní, vzdělávací a informační zařízení Sazba: FIBOX Náklad: 200 výtisků